Ч. 121. Пятниця 1 (14) червня 1901. Рік XI.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годинї по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франкозані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:

на цїлий рік К. 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . „ —·40

Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:

на цїлий рік К. 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . „ —·90

Поодиноке число 6 с.

Подорож Цісаря до Праги.

Вчера о годинї 10 перед полуднем виїхав Цісар окремим двірским поїздом в товаристві президента міністрів дра Кербера до Праги. Міністри др. Резек і др. Гартель виїхали наперед ранїшним поспішним поїздом. Звертає загальну увагу, що Цісар приїздить до Праги з такою численною дружиною, з якою ще нїколи в Празї не був. З Цісарем приїхало сим разом 240 осіб.

В Празї вже від вчасного пополудня тисячні товпи публики залягали улицї і площі, котрими Цісар мав переїздити. О годинї 3 почали уставляти ся товариства, корпорациї і молодїж шкільна, творячи шпалїр при вїздї Цісаря. На двірци дожидали приїзду Монарха маршалок краю кн. Лобковіц, представительство міста з бурмістром дром Сербом на чолї і начальники полїтичних і войскових властий. В замку на Градчинї ожидали приїзду Цісаря кардинал Скрбеньский і ґенералїция з официрским корпусом праскої залоги. Намістник гр. Куденгове виїхав був на стрічу Монарха на границю краю.

На цїлій дорозї в подорожи до Праги витано і принимано Монарха з великим одушевленєм, а особливо в Тшебоню, де повитав Цісаря намістник, в Таборі і в Бенешові, куди прибув на повитанє Цісаря архикнязь Франц Фердинанд з женою кн. Гогенберґ. Всї зелїзничі стациї і місцевости куди переїздив двірский поїзд були величаво украшені.

До Праги прибув двірский поїзд точно о годинї 6 вечером. Бурмістр Праги, др. Срб, привитав Монарха промовою в чеськім і німецкім язицї, на що Цісар відповів також по чески і по нїмецки. Відтак почтив Цісар всїх присутних на двірци достойників ласкавими словами, і перейшовши поперед почестну компанїю, повитав зібраних официрів і поручив представити собі богато осіб. Коли Монарха появив ся на площі перед зелїзничим двірцем, аби всїсти до двірского поїзду, заграла музика народний гимн, котрого звуки приглушили зриваючі ся як буря оклики тисячної товпи. Ті одушевлені оклики не умовкали нї на хвилю в часї цїлої їзди цісарского повоза до замку на Градчинї. З усїх вікон і бальконів повивано хустками, всюди товпили ся непроглядні маси народу; навіть дахи богатьох домів були густо обсаджені. Цісарский повіз лиш поволи міг посувати ся наперед.

Коло воріт королївского замку на Градчинї повитав Монарха з відкритою головою кардинал Скрбеньский короткою промовою. Цісар відповів в найласкавійших словах, і відтак окружений сьвітлою дружиною, удав ся на замок, де ждали на Монарха ґенерали, штабові официри і достойники двірскі і державні.

Монарх повитавши ґенералїцию удав ся серед одушевлених окликів народа до своїх комнат. Незвичайно величаве і одушевлене приняте зробило на Цісаря дуже миле враженє. Вечером відбув ся обід у намістника, в котрім взяли участь всї достойники краєві і цісарска дружина. Улицями до пізної ночи товпила ся публика, обговорюючи живо враженє з величавого принятя Монарха.

До понедїлка забавить Цісар в Празї, де на его честь відбудуть ся всїлякі торжества. В понедїлок дня 17 с. м. виїде Цісар на один день до Лїтомериць і Осека, а дня 18 червня верне назад до Праги.

Промова посла Барвіньского

в загальній розправі над буджетовою провізориєю на 56. засїданю Ради державної дня 3. червня 1901 року.

(Дальше.)

Нужда селяньства в Галичинї викликала також між духовеньством погіршенє его матеріяльного положеня. Загальне рільниче пересиленє відбило ся і на духовеньстві, котре в нинїшних обставинах майже виключно обчислена на доходи з господарства. Вправдї законом з 19 вересня 1898 підвисшено конґруу о 200 К. (але в Буковинї не дістали сьвященики навіть такого підвисшення, хоч не мають ерекциональних ґрунтів), однак коли порівнаємо плату сьвящеників з платою не урядників, але з платою возьних, то мусимо признати, що сьвященики, котрі всеж таки кінчили університет і нині серед вельми невідрадних відносин сповняють свій трудний і для здоровля небезпечний уряд яко душпастирі, провідники, по найбільшій части безплатні учителї релїгії в народних школах і метрикали, а все те без вигляду на вислуженину, вельми покривджені матеріяльно.

Ревізия конґруального закона була би отже конечна в дусї поставленого мною в радї державній внесеня, щоби по мисли реферату дра Фукса з узглядненєм §. 2 его начерку признано сьвященикам пятилїтя.

По тих замітках про економічне руского населеня позволю собі перейти на поле національних і культурних потреб, на корім богато ще треба вирівнати і виповнити. Правитель-

---

СКРИПКА.

(З польского — Марії Родзевичівної.)

Був раз скрипкар, що грав по дворах великих панів і королїв, і був славнїйший як королї, могучїйший як лицарі. Бо в цїлім сьвітї знали его імя, і від его гри люди просто тратили розум; сам же він ходив прибраний в золото і срібло, пирував при столах королїв, а его скрипку носили за ним чури, одїті в багряницю, відзнаку монархів.

У того славного артиста служив один хлопець, сирота, котрого він любив, бо був єму дуже вірний і говорив все правду. І між всїми людьми той хлопець був одинокий, що не стратив голови від музики свого пана, і байдужно дивив ся на всї ознаки почести.

Раз застав его скрипкар, як він оглядав его скрипку, і відозвав ся:

— А що, хлопче, ти певне дивуєш ся моїй штуцї, що умію з того кусника дерева добувати такі пречудні тони.

А хлопець відповів:

— Таки дивую ся, але лиш тому, що такий дорогий інструмент не грає так красно, як тамтой другий.

— Який другий?

— Я раз служив у одного старця; він мав просту скрипку, навіть не мальовану, а грав лїпше як ти.

— Який то був старець?

— Пустинник, далеко звідси. То була гра!

І хлопець поглянув з сльозами в очах до неба, а его уста радістно усьміхали ся.

Скрипакови тяжко стало на серци від тих слів хлопця, і в души его остала зависть.

Від того часу, кілько разів грав, все глядав очима серед товпи свого хлопця, і приглядав ся, чи він одушевляє ся его музикою, а відтак по якімсь часї знов спитав:

— А що? Чи я нинї не хороше грав? Королї покланяли ся менї, лицарі плакали, женщини хилили ся до моїх ніг, товпа впрягла ся до мого воза і везла мене. Чи може бути більша честь і більша слава?

Але хлопець, що все говорив правду, відповів:

— У мого давного пана бачив я більшу почесть і більші поклони! Его скрипка була лїпша!

Артиста розгнївала дурнота хлопця, але не міг позбути ся потайної грижі, і почав его мучити страх, що колись може появити ся тамтой другий, та позбавити его слави, а він хотів бути першим і одиноким. Він думав і гнївав ся, вкінци обернув ся до хлопця:

— Як тобі здаєть ся? Чи той старий продав би менї свою скрипку? Нїчого иншого, лиш що она зачарована. Іди до него і відкупи еї для мене, нехай коштує, що хоче.

— Того я не зроблю, бо колиб тобі відтак скрипка не сподобала ся, або колиб я забув клятву, то втрачу в твоїх очах віру. Ходїм оба разом. Заведу тебе до старця, послухай его граня, а відтак скажи єму чого бажаєш, а він зробить як схоче.

Артист думав хвильку, роздумував, вкінци цїкавість в нім перемогла.

— Ходи! — скрикнув.

І пішли. По переду хлопець; він ніс дорогоцїнну скрипку, завинену в багряне сукно, артист ішов за ним, але в души встидав ся трохи тої вандрівки.

Ішли і ішли, аж перейшли сїм рік і сїм гір, і прийшли в самітну, тиху долину, що лежала закрита як птиче гнїздо. Долиною переплив потічок, довкола тернє і скали, зпоміж скал виростали гірскі цьвіти, і видко було хату пустинника, що стояла приперта одною стїною до скали.

Так там виглядало. Пустинник сидів на однїй скалї, молив ся, і глядів на червоні вершки гір, бо сонце саме заходило.

Він побачив вандрівників і пізнав хлопця; усьміхнув ся ласкаво до него. Срібне волосє вінцем окружало его голову і борода була сива як молоко, але его очи сьміяли ся, его лиця були румяні, а на устах грала моло-

ство висунуло вправді вперед великі економічні справи, котрих полагода вийде непеперечно також в користь ріжних народностий нашої держави, а спільна робота на економічнім поли доведе до зближеня і безпристрасного обговореня також національно-політичних справ; але з руского становиска мушу домагати ся, щоби правительство взяло ся також до розвязки національного питаня, котре в Австриї є заразом язиковим питанем і то з цілою рішучостию. *(Так есть!)* Справедливо в престольній річи названо національний спір перепоною змагань звернених до успішного духового і материяльного розвитку держави, а законодатне управильненє сего питаня заповіджено яко акт справедливости і державної конечности. Сумніви висунені проти законодатної полагоди сего питаня в раді державній упали по написаню начерку язикового закона одним поважаним членом польского Кола, котрого вже нема в раді державній, і я думаю, що при добрій волі сторонництв, яка тепер починає щораз більше проявляти ся в раді державній, було би можливо приступити також до рішеня національно-язикової справи, а заведенєм національного мира положити основу до успішного розвитку держави і краів.

Але коли прийде до всесторонного вдоволяючого рішеня сеї справи, мушу яко заступник руского населеня домагати ся, щоби в Галичині де переведенє язикової рівноправности так легке є задля спорідненя обидвох краєвих язиків, бодай то, що доси розпорядили правительства, було дійстно строго виконуване властями. Так н. пр. уряди часто доручують руским сторонам рішеня не в рускій мові *(слухайте! слухайте!)*, або коли они навіть написані рускою мовою, то за те латиньским письмом *(слухайте! слухайте!)* хоч рішенє державного трибуналу з 25 цьвітня 1882 се узнало яко нарушенє державних основних законів *(нечувано!)*.

В судівництві маємо цілий ряд розпоряджень міністерства судівництва і загально-державного а навіть найвисші рішеня, які доручено адвокатам, нотарям свого часу яко вказівки до виконаня, однак на сі розпорядженя звичайно не зважає ся. Після тих розпоряджень повинні обжаловані рускої народности бути переслухувані в рускій мові, протоколи повинні бути списані в тій мові, розправи судові повинні переводити ся рускою мовою, вироки повинно ся видавати в рускій мові і всякі залагодженя рускою мовою і письмом. Але се діє ся дуже рідко. Таке поступованє найменше відповідає правному почутю і не може між руским населенєм розбудити і піддержати погляду про предметовість урядників. Через те повстають національні і політичні спори, перозважно розбуджує ся пристрасти і нарушує ся народне чувство. Ще в більшій мірі відносить ся се до адміністрацийних властий, особливо низших степенів *(притакуванє)*.

Для усуненя сего несправедливого поступованя було би потрібно домагати ся, щоби кандидати на урядників обовязково вчащали на лекторскі курси руского язика, установлені на університетах у Львові і Кракові, а перед вступленєм до уряду виказали ся відповідним съвідоцтвом лектора та щоби тим урядникам, що нині ще не вміють руского язика і письма, наказано се навчити ся, що при добрій волі легко осягнути.

(Конець буде).

Новинки.

Львів дня 13-го червня 1901.

— **Ц. к. краєва Рада шкільна** ухвалила між иншими на засіданю з дня 1-го червня с. р.: 1) Іменувати в школах народних Льва Борачка управителем 4-кл. школи в Перегіньску, Марию Кикевинову старшою учителькою 4-кл. школи женьскої в Бучачи, Мар. Ржепківну молод. учителькою 6-кл. школи женьскої в Калуши, Ів. Сандурского старшим учителем тої школи і Стеф. Керницку учителькою 1-кл. школи в Съвятім; 2) зорганізувати 1-кл. школи в Дубрівці, ланьцутского повіта і в Стримбі надвірняньского повіта, та перемінити 1-кл. школу в Швейкові, підгаєцкого повіта на 2-класову.

— **П. К. Кахникевич,** редактор „Народної Часописи", виїхав за відпусткою на кілька неділь, як то вже було оповіщено в одній із попередних чисел і внаслідок того, як то також вже було сказано, мусіла настати перерва в переписці і части господарскій. Просимо длятого поки що не присилати ніяких питань, а ті, що їх мимо оповістки в часописи прислали, будуть мусіли хиба довший час ждати на відповідь.

— **Вступні іспити** до 1. кляси і до кляси приготовляючої в рускій гімназиї в Коломиї розпічнуть ся перед феріями дня 11-го липня с. р. (в четвер) о 8-ій годині рано. Ученики, що хотять здавати іспит, мають зголосити ся з родичами або опікунами в канцеляриї гімназияльній дня 10-го липня і принести з собою метрику, а котрі ходили до народної школи також съвідоцтво шкільне окінченої IV. взгл. III. кляси. — Такса виносить: до I. кл. гімназ. 6 К. 20 с., а до кляси приготовляючої 2 Кор.

— **Памятник ґр. Аґенора Ґолуховского у Львові** буде відкритий дня 27-го червня с. р. о годині 11-ій перед полуднем. Виділ краєвий запросив на то торжество родину гр. Голуховского і повідомив о речинци торжества всі власти правительственні і автономічні, сенати університетів у Львові і Кракові, епископати і инші поважнійші інституциї з заміткою, що почавши від дня 20-го червня буде канцелярия соймова в міру свобідних місць роздавати карти вступу на криті трибуни.

— **З „Просьвіти".** В місяци маю с. р. відбув головний виділ чотири засіданя, в днях 7, 14, 21 і 27 мая, на котрих полагоджено між иншими отсї справи: 1. Принято до відомости, що вийшла вже книжочка Л. Цегельского: „Русь-Україна і Московщина", і розсилає ся членам; 2. що редагованя сьпіванника (з нотами) підняв ся проф. Витошиньский; 3. принято до відомости, що стипендийною запомогою ім. Теодора Качали в квоті 240 К. річно, надавець Андрей Качала наділив на рік шкільний 1900/901 п. Павла Дубрака, студента політехніки; 4. принято до відомости, що філія „Просьвіти" в Раві рускій скликала загальні збори на день 13. червня с. р. а філія в Кутах скликує загальні збори на місяць липень, і просить о висланя делегата; отворенє філії в Старім Самборі відбуде ся 4 червня с. р., на котре виїде яко делегат головного виділу „Просьвіти" п. В. Король з викладом; загальні збори філії в Стрию відбудуть ся в червни с. р. та в той сам день відбуде ся і людовий вечер в память Т. Шевченка; принято до відомости справозданє з загальних зборів філії в Тернополи з дня 26. марта с. р., котрої головою вибрано проф. Мостовича. Рішено вислати дальші позвененя до філій Бережани, Золочів, Рогатин, Сокаль, Гусятин і Товмач, щоби філії ті скликали загальні збори і прислали річні справозданя; 5. принято до відомости справозданє з загальних зборів читалень: 1) в Різдвяних, 2) Григорові, — обі читальні з крамницями. Рішено віднести ся до виділу читальні в Надітичах (п. Жидачів) з запитанєм, чи виділ уконституував ся і чи повідомив о тім старовство, рівночасно передано справу тої читальні філії в Стрию до полагодженя. На просьбу чит. „Просьвіти" в Яричеві Новім упрошено на делегата на збори тої читальні 26. с. р. дра К. Левицкого і рівнож на перші загальні збори чит. в Малехові дня 9. червня с. р.; 6. на просьбу пп. Танчаковского і Ов. Ганінчака ухвалено занятися построєнєм памятника на могилі бл. п. дра Юл. Целевича; на доповненє суми коштів поставленя того памятника рішено розписати відозву в часописях; 7. рішено уладити людовий концерт в честь Шевченка по можности ще в місяци червни; 8. принято 66 нових членів.

Від початку року 1901 прибуло 714 членів.

— **В справі руского жіночого інститута в Коломиї** просять нас оголосити отсю відозву. Виділ філії „Руского товариства педагогічного" в Коломиї, розваживши конечну потребу основаня руского жіночого інститута в Коломиї, де крім

деча сьвіжість. Видко було, що він тішить ся житєм і що й на смерть ішов би з радостию.

Жартуючи погрозив хлопцеви шнуром, котрим був опасаний.

— Ей ти вітрогоне, ти утік від мене? Переїв ся тобі мій хліб, захотілось тобі ласощів! Приглянь ся лиш в жерелі, як від тих ласощів змарніли твої лиця. У мене був ти румяний як яблоко.

— Я тепер, батьку, знов до вас вертаю, аби ваш хліб їсти і любувати ся вашою музикою — засьміяв ся хлопець. — А зі мною приходить отсе мій дорогий пан, до котрого я наймив ся, як відійшов від вас. То славний артист, що грає перед царями. Він хотів би послухати вашої музики і побачити вашу скрипку.

— Ах ти, довгоязикий дітваку! Хто тебе просив, аби ти оповідав о моїм граню. Не вірте єму, пане. Я не учений в музиці і не маю ніякої слави. Часом лиш граю для себе то що собі гадаю, що бачу і чую. Хлопець плете дурниці. Але коли ви прийшли до мене в гості, то заграю вам дещо, лише ви мусите мені зробити честь і також заграти, аби я налюбував ся вашою штукою. В тій долині добрий відгомін. Грайте!

Артист виймив свій дорогий інструмент і почав єго строїти. Старець мовчки прислухував ся і поволи перебирав рожанець. В долині ставало чим раз тихійше, а артист грав як не можна лїпше. Хлопець розглядав ся немов би глядів публики, але не було нікого крім їх трех.

Тишина і вечірний сумерк чим раз більше обіймали пусту долину.

Вкінци артист перестав, старець сховав рожанець і сказав:

— Красше як ви граєте, не може ніякий чоловік грати. Честь і слава вам!

— Тепер, отче, черга на вас — усьміхнув ся артист, вдоволений з похвали.

Старець увійшов до хати. Она мала лиш одно віконце і одні двері, а напротив віконця, коло дверий висів хрест з Розпятєм. За хрестом була проста скрипка з липового дерева, грубо і невправно збита, немов би єї робив ножем. Старий здоймив єї зі стіни, поставив під хрестом, хвильку немов прислухував ся, а відтак почав грати.

Хлопець дав знак артистови, завів єго перед хату і шепнув:

— Слухай і диви!

Місяць саме зійшов, продер ся до хатки крізь вікно і діткнув своїм проміньом голови старця і гвоздів на тілї Розпятого. Пісня полила ся по долині і поплила потоком та понесла ся на срібнім проміню місяця через ліси і гори.

По хвили дав ся чути між скалами шелест, малий камінчик покотив ся в долину, артист оглянув ся і побачив, як козороги сходили зі скал, витягали шиї, нащурювали уши і стояли слухаючи коло хати а нічого не бояли ся. А по малій хвили зашуміло між горами і тихо колишучи ся на сильних крилах, надлетіло кілька орлів, сїли на скали коло хати і прислухували ся грі. Артист бачив то і дивував ся, коли хлопець діткнув єго рамени і показав пальцем на місяць. І на тій ясній стежці, що ішла від місяця щось немов заклубило ся і злітало на долину. То було як стадо голубів, як крилаті хлопчики в хмарі. Они потручували ся і пхали ся наперед, сьміяли ся і спішили як діти до ласощів. Кинули ся до вікна, заглядали до середини і пхали ся кілько лиш могло їх там змістити ся, посідали на примурки і слухали даючи собі знаки пальцями, аби не перешкаджати скрипакови. Ті що не найшли в середині місця, товпили ся до дверий, заглядали крізь щілини і всї сьміяли ся, сьміяли ся з великої радости та показували старика одні другим.

Нічого иншого, лише що скрипка мусить бути зачарована. Артист постановив купити єї, нехай би коштувала і не знати кілько, аби лиш мати таку чародійну річ. Поглянув на хлопця а той то плакав то сьміяв ся, немов би зійшов з розуму.

Нараз старий перестав грати і немов би не бачив иних слухачів вийшов перед хату і все ще держав скрипку в руці.

Усьміхнув ся до артиста і відозвав ся весело:

— От таке моє бідне гранє!

Але артист відповів:

женьскої виділової школи заносить ся на отворене вже в недалекій будучности женьскої учительскої семінариї, постановив з днем 1-го вересня 1901 отворити такийже інститут під своєю управою. Сей намір буде переведений в діло, коли до дня 20-го лат. червня зголосить ся відповідне число родичів і опікунів письменно або устно до виділу філії, на адресу голови виділу проф. Остапа Макарушки. Близші услівя подасть ся кождій інтересованій особі в окремім листі.

— **Філія руского товариства педаґоґічного в Буску** запрошує всїх своїх членів на конференцию, котра відбуде ся в Гумнисках (коло Буска) в домі парохіяльнім 29-го н. ст. червня о 4-ій годині пополудни. Порядок слідуючий: 1) Відчитане протоколу з послідної конференциї. 2) „Праця народного учителя“, відчит п. І. Коссара. 3) „Учитель в рускій літературі“ відчит п. О. Лади. 4) „Роботи в насіці перед головним пожитком“; лекцию переведе практично в насіці прелеґент, вибраний на місци. 5) Добровільні жертви і датки на бібліотеку філії, відчитає бібліотекар. 6) Вписаня членів. — Видїл просить так членів як і тих, що намiряють вступити до Товариства о численну участь, тим певнїйше, що 29-го червня припадає в суботу, як-раз в латиньске сьвято.

— **Управа „Народної Гостинниці“ в Микуличині** просить нас оголосити, що з причини перерви шляху зелїзничого межи Яремчем а Микуличином, сезон в „Народнїй Гостинници“ в Микуличині начне ся не 15-го а 20-го с. м. З замовленями треба спішити ся, бо до винаймленя для родини, котра би хотїла заразом і харчуватись в Гостинници, єсть всего вже лиш дві комнати, в котрих може помістити ся 5—6 осіб. Прочі комнати лишають ся для потреби проїзжих (готелеві комнати).

— **Філія „Просьвіти“ в Камінці стр.** запрошує всїх своїх Вп. членів і читальнї на загальні збори, котрі відбудуть ся в пятницю дня 14 н. ст. червня о годинї 2-ій з полудня в комнатї уряду громадского після слідуючої програми: 1) отворене зборів, 2) відчит о Тарасї Шевченку, 3) справоздане з дїяльности виділу і справоздане касове, 4) вибір комісиї контрольної, 5) декламация і співи, 6) вибір нового виділу, 7) відчит о касах позичкових з увзглядненем кас Райфайзена, 8) вписаня членів.

— **З судової салї.** В Станиславові відбув ся оногди процес против о. Николая Воляньского, сотрудника в Медусї і товаришів за обиду релїґії. Обжалований допустив ся злочину через те, що підбурив парохіян против свого пароха о. Янкевича з Межиборець і разом з ними приняв о. Янкевича обидливими словами підчас якогось похорону в Медусї. — По переведеній розправі трибунал засудив о. Воляньского на два місяцї арешту, а прочих обжалованих засудив на 14 до 30 днїв арешту.

— **Градові тучі** навістили в остатних часах судові повіти: Бучач, Белз, Богородчани, Бурштин, Бережани, Бібрка, Березів, Борщів, Болшівцї, Гвоздець, Козова, Коломия, Камінка стр., Кальвария, Куликів, Львів; Мости великі, Монастириска, Мілець, Оттинїя, Підгайцї, Перемишляни, Радехів, Рава руска, Рогатин, Сокаль, Снятин, Станиславів, Судова Вишня, Солотвина, Сучава, Товсте, Теребовля, Тернопіль, Виснич, Вишнївчик, Залїщі, Золочів і Журавно. В деяких з сих повітів як пр. в журавненьскім було 37 случаїв граду. Загалом падав град сего року 253 разів в Галичинї і на Буковинї.

— **Ювілей полку.** Вчерашне торжество 15. п. п. протягнуло ся до пізного вечера. О год. 6 по полудни розпочало ся в касарни 15 п. п. при ул. Яблоновских представлене історичних образів з ріжних часів. Цїла история полку, вірна відбитка давних команд, мундурів і звичаїв. Аранжував поручник Райтер, а між тим перед очами зібраних пересували ся уоружені відділи, музика, під управою капельмайстра Конопаска, грала гимни і марші, нагадуючі вірно минувшість. Перший відділ представляв вояків з року 1716, дальший з р. 1756, а по нїм виступив відділ ґренадиєрів з р. 1809. Рік 1849 представляв відділ вояків, котрі вже служили в нассавскім полку. По тім настала мала перерва, і відтак вояки, поперебирані в убори подільских селян, представили селяньске весїлє на Подїлю, при музиці, танцях і сьпівах. Вечер закінчили живі образи з історії полку. Було їх шість: Перший представляв вербунок з р. 1701, другий взятє кріпости Гобельшвердт з р. 1779, дальший битву під Асперн 1809 р., вкінци памятник в Скалицях, виставлений в честь упавших в р. 1866. Ряд образів закінчила „апотеоза“. Зложили ся на неї відділи всїх часів, уставлені довкола цїсарского погрудя. Музика грала в тім часї народний гимн. На торжестві явили ся між иншими: п. Намістник ґр. Пініньский і п. Маршалок краєвий ґр. Ст. Баденї.

ТЕЛЕҐРАМИ.

Відень 13 червня. W. Ztg. оголошує санкционоване Цїсарем законів о будові нових зелїзниць і водних каналів.

Париж 13 червня. Рада ґенеральна департаменту Секвани вибрала 49 голосами президентом социялїста Вебера. Противний кандидат, народовець Ґаллї одержав 48 голосів.

Берлин 13 червня. Часописи доносять, що ґр. Вальдерзе по повороті до Німеччини одержить титул князя. Після инших донесень має ґр. Вальдерзе стати намістником Альзациї і Льотаринґії.

Льондон 13 червня. Daily Mail доносить з Капштадту, що на день 15 с. м. надіють ся покінченя війни. Однако та вість доси ще не потвердила ся, а противно деякі анґлійскі часописи пишуть, що на воєнній нараді бурских комендантів в Стандертонї порішено дальше вести війну.

— Що, отче, хочете за вашу скрипку? Заплачу кілько схочете, але мушу, мушу єї мати!

— Беріть єї даром, радо вам єї дарую.

— Научіть мене клятви до неї.

— Тут нема ніякої клятви.

— То возьміть за те мою.

— Як хочете. Для мого граня кожда скрипка добра.

Артист чим скорше вхопив за старцеву скрипку і гадаючи, що обманув старого, відійшов чим скорше, аби тамтой не мав часу надумати ся.

Хлопець лишив ся у пустинника, а артист вернув гордий межи людий.

Зараз велїв оповістити великий концерт, що мав відбути ся в царскім огороді на новій скрипці. Людий зійшло ся тьма, між ними найбільші пани, знатоки штуки і богачі. Артист грає, не зважає на людий і жде лиш тої публики, що була у пустинника. Але навіть лебеді, що дрімали на ставі, не повиймали голов з під крил, не прилетїла ні одна птиця і хоч місяць сьвітив, не надлетів ніхто сияючою стежкою. А люди шептали:

А то що за простий інструмент? Хиба де в якім підлім шинку рипалять на таких скрипках. Чи наш славний артист збожеволїв, чи може втратив слух? Таж то пищить і так фальшиво грає, що аж голова болить.

Коли артист перестав грати, не відозвав ся ні один голос признаня, ні один оплеск.

Артист гадав, що по дорозї зіпсувалась єму скрипка, почав єї направляти, строїти, давати нові струни і відтак дав ще один концерт. Але й сим разом прийшли лиш люди слухати єго.

Гнів заволодів ним і жаль, що він дав себе одурити старому та що проміняв свій дорогий інструмент за такий куспик дерева і він пішов знов до пустинника. Застав старця знов при рожанци і гнївно крикнув:

— Ви не научили мене клятви до граня, ваша скрипка цілком нездала. Як то може бути? Я хотів добути нової слави, а тепер це давну утрачу.

— Атже ви самі хотїли тої заміни, не я. Возьміть собі вашу скрипку назад. Для мене кожда добра — сказав старий усьміхаючи ся.

Виніс з хати єго скрипку, віддав єї, взяв від него свою, засунув єї за хрест в хаті і почав дальше перебирати рожанець і молити ся.

Артистови встидно зробило ся за свій гнів і відозвав ся покірно:

— Скажіть менї, чому я не маю таких слухачів як ви?

А старець добродушно усьміхнув ся і відповів:

— Сину, ти граєш для людий, тому приходять люди до тебе. Будь вдоволений твоєю славою. До мене приходять також лише ті слухачі, для котрих я граю.

Курс львівский.

Дня 13-ого червня 1901.		платять K. c.	жадають K. c.
I. Акциї за штуку.			
Банку гіпот. гал. по 200 зр. . . .		592 —	602 -
Банку гал. для торгов. по 200 зр.		354 —	364 -
Зелїз. Львів-Черн.-Ясп		533 —	544·—
Акциї гарбарні Ряшів		—·—	150·—
Акциї фабр. Липиньского в Сяноку.		400 —	410 —
II. Листи заставні за 100 зр.			
Банку гіпот. 4% корон		90 —	90·70
Банку гіпот. 5% преміов. . . .		109·50	—·—
Банку гіпот. 4½%		98·—	98·70
4½% листи застав. Банку краєв.		99·30	100·—
4% листи застав. Банку краєв.		92 —	92·70
Листи застав. Тов. кред. 4% . . .		92·—	92·70
„ „ 4% льос. в 41½ літ.		93 —	93·70
„ „ 4% льос. в 56 літ.		91·—	91·70
III. Облїґи за 100 зр.			
Пропінацийні гал.		96·—	96·70
Облїґи ком. Банку кр. 5% II ем		101·70	102·40
„ „ „ „ 4½ %		98·70	99·40
Зелїз. льокаль. „ 4% по 200 кор.		92·—	92·70
Позичка краєв. з 1873 по 6%		100·—	—·—
„ „ 4% по 200 кор.		92·30	92·70
„ „ м. Львова 4% по 200К.		87·50	88·20
IV. Льоси.			
Міста Кракова		72 —	76·—
Міста Станиславова		—·—	—·—
Австр. черв. хреста	Курс віденский	49·25	50·25
Угорск. черв. хреста		25.20	26·20
Іт. черв. хрес. 25 фр.		23·10	24·—
Архік. Рудольфа 20К.		58·—	61 —
Базилїка 10 К		16·30	17·30
Joszif 4 К.		7·—	6·50
Сербскі табакові 10фр.		8·—	10·—
V. Монети.			
Дукат цїсарский		11·27	11·45
Рубель паперовий		2·53	2·55
100 марок німецких		117·30	117·80
Доляр америк.		4·80	5 —

Надіслане.

— **30.000 корон** виносить головна виграна льотериї „CONCORDIA“. Звертаємо увагу наших поваж. читачів, що тягнене відбуде ся невідклично **25-го червня 1901.**

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий

З друкарні В. Лозиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569)